

INNEHÅLL:

Vara ett med alltet	1
<i>Erik Martinsson:</i>	
Storfamiljen	3
Vad är lycka?	4
<i>Dénis Lindbohm:</i>	
Doft av stoft och stjärnor	8
Vetenskapsmän om UFOs	12
<i>Henning Karström:</i>	
Vägen till hälsa	14
Bokrecensioner	15
SM:	
Konformitetsbegäret	16

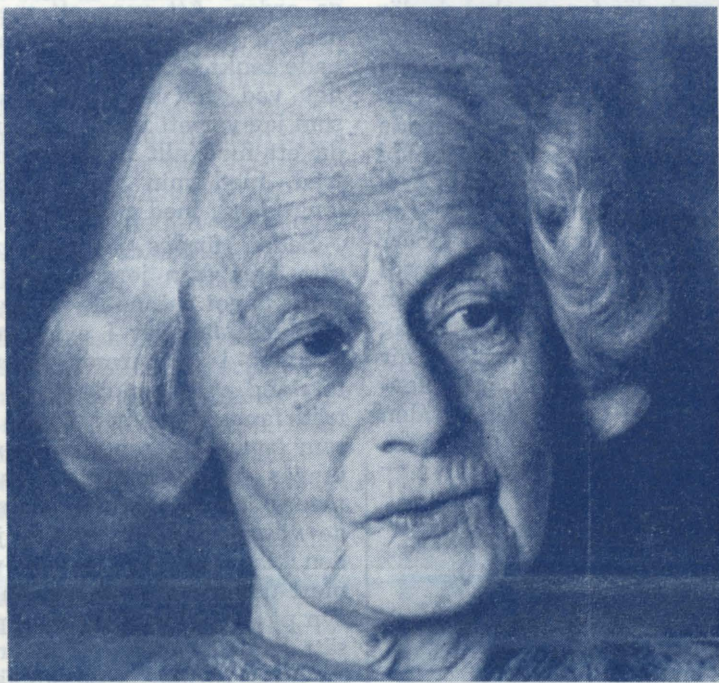
LYCKAN

1. Vi lever i sanning lyckligt utan hat bland hatande. Vi bor utan hat bland hatande människor.
2. Vi lever i sanning lyckligt, friska bland sjuka. Vi bor fria från sjukdom bland sjuka människor.
3. Vi lever i sanning lyckligt, fria från girighet bland giriga. Vi bor utan girighet bland giriga människor.
4. Vi lever i sanning lyckligt, vi som inte äger något. Vi skall leva av glädje liksom de lysande gudarna.
5. Segraren ådrar sig hat. Den besegrade lever i lidande. Den som lämnat bakom sig seger och nederlag, han är fridfull och lycklig.
6. Det finns ingen eld lik begäret; det finns ingen olycka lik hatet; det finns inget lidande som det personliga livet; det finns ingen lycka som går upp mot frid.

(Ur Dhammapada)

Insänt av Amita Nisatta som en del av hennes svar på frågan vad lycka är.

VARA ETT MED ALLTET

Ruth Dahlén.

I februari gav kanal 1 i TV ett program om Ruth Dahlén, hon som kallas "mystiker i Vällingby" och som har haft upplevelser liknande dem som dr Bucke skrev om 1901 i Cosmic Consciousness. Producent för programmet var Ulf Hultberg.

Vi har gjort en något komprimerad utskrift av vad Ruth Dahlén berättade om den syn som hon hade i januari 1946, i 40-årsåldern, medan hon bodde i Dalsland.

Hon var ute på en skidtur. Det började snöa...

"...Jag stannade vid en gran och iakttog hur snöflingorna dalade ner, och jag koncentrerade min blick på en enda snöflinga som landade på ett granbarr och såg hur vackert den var gjord.

Plötsligt hände det något med granbarr. Det lystes upp i ett intensivt ljus, i en eld som inte likna-

de andra eldar, ljusare än solen men inte bländande. Det var som om jag hade fått ett förstoringsglas som förstörde många miljoner gånger: jag kunde se hur granbarr. Jag sa till mig själv: fantastiskt — om det är som det sägs att energi och materia är samma sak, då måste det se ut just så här. Men på samma gång blev jag förskräckt, undrade om det var något i olag i min hjärna. Men då hörde jag en röst, inte en mänsklig röst utan ett ordlöst tilltal. Med fullt urskiljbar mening sa rösten till mig: 'Var inte rädd! Håll dina ögon öppna och iakttag noga vad du får se!' Då blev jag alldeles lugn och glad. Jag stod och såg på granbarr som vibrerade med svindlande hastighet. Och så tändes andra granbarr — hela granen blev till sist en enda eldstod. Jag försökte iaktta vad

som hände, så som rösten hade sagt mig. Jag tyckte mig kunna urskilja hur det vi kallar naturlagar fungerade. Jag kunde se det som olika arter av strålar. Jag iakttog en särskild strålning. Aha, det där är tyngdlagen, det syns ju tydligt; den gör så att solar och planeter går i sina banor och den håller oss kvar vid jorden. En annan stråle var nog elektriciteten.

Jag såg hela kosmos fungera. Den brinnande granen antände hela skogen, hela nejden ända långt bort mot åsarna i ett vibrerande ljus. Och jag var själv en ljusgestalt. Jag såg på min hand: där fanns också de där vibrerande ljusstrålarna.

När jag stod och såg på det lilla levande granbarret, kunde jag tydligt se en rörelse som inte liknade de andra rörelserna som jag kunde se. Den gick i spiral inne i granbarret, höll samman alla strålarna till den form som ett granbarr har. Granen hölls också samman till just den granen av spiralrörelsen som hade en svindlande, oändlig hastighet. Jag kallade rörelsen för den femte dimensionen. Jag upplevde rummets tre dimensioner, tiden som en fjärde dimension, och så

SÖKAREN

Nr 6 — 1970 — Årgång 7

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonto: 70 60 47-8
Tel: 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 27:50
Halvår 14:50

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33-2. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartssida 65: —, småannonser 4: — per cm men minst 8: —.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TRYCK AB
Ljusdal 1970

fanns denna femte dimension som var enheten, harmonin i kosmos. Jag såg på mig själv. Jag hade också blivit en ljusgestalt och fungerade på samma sätt som granbarret, men spiralrörelsen tycktes vibrera i otakt med den enhetens dimension som jag hade iakttagit. Men så såg jag hur jag på något sätt ändrade våglängd som om någon försökte pejla in just den våglängd som är enhetens och harmonins. Och när det hade lyckats så hörde jag mig högt för mig själv säga orden: 'Detta måste vara att bli ett med allt!' Jag var själv förvånad över att höra mig säga orden. Att vara ett med allt, det var ett begrepp som jag aldrig hade tänkt på. Men nu såg jag tydligt vad det innebar att samtidigt som jag var ett unikt jag var jag ändå ett med allt omkring mig, med träd, med min hund, med åsarna långt bort, med rymden.

Sedan fördes jag bort på något sätt, bort från jorden tills jag inte hade något minne kvar av jordisk existens. Jag var i evigheten, i en skönhet, i en harmoni bortom allt förstånd. Allt omkring mig var liv, träd fanns, blommor fanns, allt var som levande väsen som man kunde umgås med, skratta tillsammans med. Färgerna var också som levande väsen. Särskilt trivdes jag med den blå varelsen. När allt var som mest underbart, fick jag långt borta syn på en mörk punkt som på något sätt kastade mörka skuggor genom de ljusa världarna på sin färd. Jag värjde mig mot den mörka punkten. Ett minne tycktes vakna. Var det jorden, där jag levat för tusen eller miljoner år sedan? Jag ville inte tillbaka. Men den vädjade till mig, talade till mig på något sätt: Du och jag är inte färdiga med varandra. Jag kände att jag hade en bit kvar att gå på den här jorden. Till sist greps jag av kärlek till den gamla jorden. Jag måste acceptera att komma tillbaka. Och när jag väl hade accepterat att komma tillbaka, var det inte svårt. Jag ville tillbaka, ville leva på jorden, jag var inte färdig med jorden. Det var som om någonting förutsades mig om min nya väg, som om en hand ritade upp konturer av min nya väg — inte tydligt utan ungefär som sådana där ritböcker för barn där hälften av konturerna är ritade och barnet självt skall fullborda dem till tydliga bilder.

Så fördes jag långsamt tillbaka till jorden genom solsystemen. Och så stod jag där i skogen på mina skidor och var hemma på jorden. Men

stämman som hade talat till mig uppmanade mig att komma tillbaka nästa dag till samma plats vid samma tid. Det gjorde jag, och fyra eller fem dagar återkom upplevelsen men inte så klart. Den liksom tonade bort sista gången. Men den fanns kvar i mitt minne hela våren, som ändå på något sätt var den bekymmersammaste dittills i mitt liv. Det var som om upplevelsen dröjde kvar inne i mig och runt omkring mig som ett skyddande hölje och gjorde mig osårbar för alla jordiska bekymmer. Men samtidigt var det som jag fick ett uppdrag. Jag visste inte vad det skulle komma att innebära. Jag kände mig så liten...

För att närmare förklara hur hon upplevde att vara ett med allt, sa Ruth Dahlén följande: "Hela det vibrerande ljus som fyllde kosmos förband mig med allting. Det fanns inga tomrum i kosmos utan... ja, jag kan låna några ord ur Harry Martinsons Anlara: 'en liten blåsa i vår andes glas' — en underbar bild av just detta att bli ett med allt. Man tänker sig att varje enskilt jag är en sådan blåsa i ett stort glas, och man tänker sig att väggarna mellan det enskilda jaget och det stora allt är mörka, orena, men om någonting händer som spolar väggarna rena, då blir det lilla glaset ett med det stora glaset. Och det tror jag var vad som hände när jag upplevde skapelsevisionen."

Ja, så löd Ruth Dahléns berättelse i Ulf Hultbergs TV-program, här något förkortad. Hon tillade att det längre fram kom andra upplevelser som var av helt annan art och som hon inte kunde tala om. En av de upplevelserna hade hon under en skogsvandring och en dag på en gammal fäbodvall. "Jag upplevde de yttersta konsekvenserna av vårt sätt att handskas med naturen. Jag såg en till total sterilitet exploaterad jord. Det var som om naturen omkring mig dog, förgiftad av någonting som drog genom skogarna, vältade fram..."

SKÄRVOR

Gösta Bohms uppmärksammade dikt-samling med c:a 30-talet originalinlänksnitt i olika färger.

Förord av Anders Beijbom.

VERBUM

45: —

I bokhandeln eller från förlaget.

Erik Martinsson:

STORFAMILJEN

I den riksbekanta barnbyn i Skå finns en träskulptur som föreställer "den heliga familjen". Där har vi överst fadern, den dominerande gestalten i den vedertagna familjen, och sedan följer i successivt mindre format modern, barnet och hunden.

Det ligger onekligen en viss kritik i konstnärens sätt att skildra denna kärnfamilj, och på Skå har man ju haft rika tillfällen att studera både för- och nackdelar av en sådan familjebildning. Att ett barn blir som man säger missanpassat i samhället är ju ingen isolerad företeelse utan bottnar oftast i störningar hos föräldrar, ja ibland ännu längre tillbaka i generationsledet.

De senare åren har det riktats kritik mot "den heliga familjen", och man har kommit med en rad förslag till alternativ. De kristna har nästan utan undantag besvarat kritiken med en intensiv försvarsattityd. De ser i vår svenska lilla kärnfamilj den idealiska familjen. Men det är nog att ha en alltför etnocentrisk syn på det hela, för går man till Bibeln, finner man de flesta i socialantropologin kända former för familjebildningar och varianter vid äktenskaps ingående etc. Det kan i det sammanhanget vara intressant att se hur ungdomar med klart kristen inställning tagit Apostlagärningarna som förebild för storfamiljebildning. Man kan inte komma ifrån att de första kristna höll ihop hemma i husen på ett sätt som nästan är okänt för nutidens kristna.

När man talar om storfamilj, är det många som genast tänker på gruppsex och gruppäktenskap. En sådan gemenskap kan knappast göra skäl för namnet familj, och det kan i det sammanhanget nämnas, att socialantropologer trots ivrigt sökande bland "primitiva" kulturer inte fått fram ett enda säkert bevis för en sådan familjebildning. Vissa folkslag — exempelvis eskimåerna — har vid vissa tider samlats till orgier, men efter dessa har de återgått till de vanliga familjerna. Det har länge diskuterats bland de lärda om kärnfamiljen växte fram ur ett primitivt tillstånd av allmän promiskuitet, men de flesta lutar numera åt den uppfattningen att så inte var fallet, utan att kärnfamiljen kom först och att promiskuiteten kommit sedan.

Missionärer och u-landsarbetare i främmande kulturer stiftar dagligen bekantskap med olika sorters storfamiljer. Polygamin är ju ett problem som man inom olika missionerande kyrkor försökt lösa på skilda sätt för att afrikaners och sydamerikaners levnadsmönster ska stämma med vad som är brukligt i Svedala. I en stam i Centralafrika noterades den äldsta hustrun som mamma för att en man med ett par hustrur skulle kunna låta sig döpas. Att utan vidare splittra en familj med flera hustrur är vanskligt. Man har också ofta gått in för att låta dem få existera i de fall där de före omvändelsen redan varit etablerade.

Egentligen är det konstigt att man bekämpat dessa former för storfamilj så energiskt, både med tanke på deras rika förekomst och på att åtskilliga andens män i Gamla Testamentets tid tillämpade dem. Murdoch, som redovisade 238 samhällens praxis av äktenskap, kom fram till att av dessa var 195 polygama. Det är med andra ord ytterst vanligt med den sortens storfamiljer, och i de flesta fall har de bildats av ekonomiska och befolkningsmässiga orsaker.

Jag har särskilt haft tillfälle att studera storfamiljerna i Västafrika. Här finns det ofta mycket stora familjer med tre generationer och upp till 25-talet medlemmar inom familjestaketet. En by, som jag studerade i detalj, hade 101 bybor, varav 94 var släkt med huvudmannen, hövdingen. I praktiken var det en enda storfamilj, som sönderföll i familjegrupper med man, hustrur och barn. Hustrurna bodde med sina barn i egna hyddor, och männen hade sina hyddor. Man slås här av det faktum att man aldrig träffar ensamma, isolerade människor i en sådan gemenskap. "Vad gör ni med en avlidens ägodelar, när han eller hon är ensamstående?" frågade jag hövdingen. "Sådana människor finns inte", svarade han, "alla människor har släktingar." Jag försökte förklara för honom att i vår västliga civilisation har vi gott om sådana ensamma människor, som måste dö helt isolerat. För den gamle byhövdingen var detta något oerhört, något helt

(Forts. på sid. 10)

Pappan, mamman, barnet, hunden — "den heliga familjen" — skulptur i Skå.

VAD ÄR LYCKA?

Lycka är väl det huvudsakliga målet för alla våra strävanden... vår egen lycka och även andras. Vad vi än gör, syftar det ytterst till något slag av lycka.

Men vad är lycka? Vilka är dess kännetecken? Och hur blir man lycklig?

Vi har närmat oss några personer, som kunde tänkas ha något intressant att säga i ämnet, och har bitt dem skriva ned väsentliga tankar samt omtala om de upplever sig själva som lyckliga.

Skriftställaren, föredragshållaren och nämndemannen OLLE WEDHOLM har lämnat följande humoristiska uppsats.

Vad är lycka?

Jag blev konfunderad inför frågan. Det är nog få saker som jag funderat så litet över som just begreppet lycka.

Är jag lycklig?

Jag smakade på ordets innebörd.

Jo-o, det tycker jag nog att jag är — i stort sett. Jag äger ju så litet, så jag kan ju gärna inte vara annat än lycklig: jag har ingen bil, villa eller TV, alltsammans saker som brukar skapa irritationer och bekymmer, och som jag alltså är befriad ifrån. Jag och min rara lilla fru hyr en enrums modern lägenhet med en moderat hyra. Den räcker för oss. Till döddagar.

Den lyx vi unnar oss — förutom god mat och dryck — är böcker, mest i religion och filosofi, resor utomlands sommartid och en rätt stor vänkrets, som vi umgås med alltefter tid och råd. Och vi trivs med vår, vad ska jag säga, en smula småvärdsliga livsstil.

Jo-o, jag tror nog att vi i stort sett är rätt lyckliga tillsammans — men för säkerhets skull kanske det är bäst att också intervjua min fru! — inte minst därför att vi har gemensamma intressen och inte alltför stora krav på de materiella förhållandena.

Men — min lilla fru är dock optimist, snabb, praktisk, energisk — i mitt tycke till övermått — och jag är pessimist, långsam, opraktisk och lat — i hennes tycke till övermått. Så det jämnar ut sig, som det mesta här i livet.

Jag brukar själv säga, att jag har en meditativ orientalisk läggning, vilket min fru dock brukar påstå endast är en förskönande omskrivning.

Egentligen så är jag själv innerst inne melankoliker, vilket de flesta människor som har träffat mig har svårt för att tro.

Jag håller helt med Martinus, när han säger:

"Det är ingen rekommendation att ha blivit född till jorden."

Det förstår jag helt och fullt. Om något är universums dårhus och livstidslånga straffanstalt, så är det den planet vi bebor. Lägre kan man ju inte gärna komma — som människor.

Men hur kan man då känna sig lycklig, tycker jag mig höra någon fundera?

Tja, dömd till livet kanske man ändå kan känna sig i harmoni med det.

Ja, pessimisten har ju en definitiv fördel: — han behöver sällan bli besviken. Hans värsta farhågor besannas ju vanligen. Och om de inte gör det, ja, då blir han ju verkligt pessimistisk, när hans pessimistiska syn inte håller streck.

Det är inte lätt att vara pessimist! Man kan bli melankoliker för mindre.

Jag upplever alltså mitt melankoliska tillstånd som ett lyckotillstånd, då det är ett helt med verkligheten harmoniskt överensstämmande tillstånd i atom- och parasit-

Olle Wedholm.

aldern.

Därmed har jag ju också helt oförskyllt talat om vad lycka är.

Det är ett sammansmältande med verkligheten, ett uppgående i den.

Vi är alla barn av vår tid och ingen kan undgå att andas den luft — av kultur och förgiftning — som vi lever i!

Om nu verkligheten är tragisk och hemsk, såsom jag uppfattar den, så å la bonne heure, då är jag tragöden och lycklig i att få spela min roll som sådan — om jag lyckas med rollen.

Vad är lycka?

Inspiration, klarsyn, ingivelse — obs! — från ovan!

Detta ger också svaret på nästa fråga:

"Kan du ange någon väg till lycka?"

Ja, det tror jag.

Ökad vertikal kunskap om livet, kunskapen om, att det finns något som är högre och något som är lägre, än där vi själva just nu befinner oss.

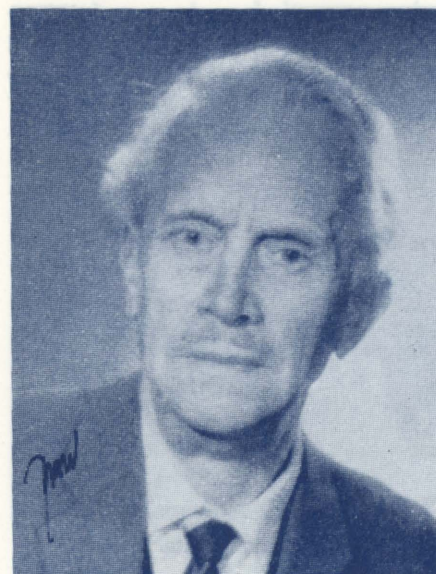
Lycka — det är inget man kan sträva efter.

Lycka — det är ett resultat av ett rätt handlande i harmoni med livets egna underfundiga och dubbelbottnade lagar, kunskap om och kraft att efterleva den vertikala kunskapen, vanligen kallad esoterisk, d.v.s. den inre, osynliga, icke manifesterade kunskapen.

Jag är lycklig, om jag icke behöver ångra, vad jag nu skrivit i min förmätnhet.

OLOF THORBORG, hälsoförfattare, f. d. hälsoredaktör m. m., är liksom Olle Wedholm en sökande själ. Han skriver:

Lycka är ett stort ord och ett svårdefinierat ord. Med lycka kan man mena den stilla förnöjsamheten hos en person vid god hälsa, som vet med sig att han gör samvetsgrant och så gott han kan det han

Olof Thorborg.

anser sin plikt i de situationer, inför vilka ödet ställer honom. Men med lycka kan också menas det extatiska känslösvalet vid sammansmältandet, enhetsupplevelsen, med en älskad medmänniska eller i kanske sin sublimaste form den känsla av uppgående i Alltet, i den allt genomträngande, allt vidmakthållande andemakt, som människan anar bakom tillvarons alla företeelser, fyllande hennes väsen vid något benädat tillfälle, då hon varit i fullkomlig harmoni med sin värld. Vid en dylik erfarenhet är hon inte bara lycklig, hon är Lyckan själv. Nyckeln till en erfarenhet av detta slag kan vara hänryckningen inför skönheten hos ett av Naturens underbara scenerier, magien hos mästerlig musik eller måhända inspirerad dikt anslående strängar i ens eget inre och väckande genklang i djupa skikt av ens väsen.

Det är inte möjligt för en normal människa att känna stadigvarande förnöjsamhet eller lycka i en värld förmörkad av sjukdom, nöd och blodsutgjutelse. Men i den mån hon med villiga händer gör vad på henne ankommer för att rätta till det som enligt hennes uppfattning är felaktigt och orättfärdigt, då har hon funnit en verksam terapi mot sinnesoro och depression och kommit närmare vad vi kan kalla lycka. Känner hon sedan till vad ett disciplinerat tankeliv, ett tankeliv, som vägrar tillträde för "onda" tankar och har fritt tillträde för konstruktiva, altruistiska och optimistiska tankar, betyder för kroppslig hälsa och sinnesfrid, så har hon skymtat något av de visa lagar, som vill styra vårt liv och som pekar hän mot

vägen till lycka.

Det är heller icke möjligt för en människa att leva lycklig, om hon ser på sitt jordeliv som ett dödens väntrum, om hon kämpar efter livets nödortf och de njutningar tillvaron har att bjuda på i skuggan av en säker förintelse. Lycka är då ett tomt begrepp och livet en meningslöshet. Endast den som kommit till visshet om livets, det personliga livets och den personliga identitetens, beständighet och som är övertygad om att det finns en inneboende konstruktiv mening med utvecklingen kan leva i trygghet i en ljus värld. Denna visshet kan vinnas av den som söker den. Den är säkerligen inte lätt att vinna, men sökandet därefter betyder andligt framåtskridande, ett framåtskridande av verkligt värde, en utveckling, som är Människans.

Låt mig avsluta dessa korta reflexioner med slutorden i den välkända barnboken "Gud, som haver": "Lyckan kommer, lyckan går, den Gud älskar lyckan får."

Vid djupare begrundan av dessa enkla ord kan man finna en stor sanning och måhända den väsentligaste förutsättningen för mänsklig lycka.

Doktor BO JOHNSON i Göteborg är väl i egenskap av psykiater, »sjukläkare», ständigt ställd inför människors lyckoproblem. Med sin speciella erfarenhetsbakgrund har han dessa synpunkter:

Människans sökande efter lycka kan föra henne till högsta grad av mognad och självförverkligande, men det kan också föra henne till livets utförsbacke, in i sjukdom och misär.

En människa med viss psykisk disposition kan plötsligt fyllas av lycka och förlora förankringen i den vanliga verkligheten och försvinna uppåt i ett extatiskt tillstånd. Lyckoupplevelsen saknar då grund i hennes normala personlighet, hennes vardagsjag, och erfarenheter av detta slag kan leda till tragiska följder för individen. Efter lyckoruset kan komma allvarlig depression med självmordstankar; eller det kan hända att individen mister intresset för verkligheten så att hans kropp och personlighet blir helt priggivna och han måste tas om hand.

Det finns således patologiska lyckoformer. Vid missbruk av berusningsmedel och narkotika suddas bilden av verkligheten ut och det

inträder en spänningsfrihet, som i början kan kännas som lycka, och fantasin kan släppas lös och storhetstankar uppträda. En längtan efter lycka, som leder in på dessa vägar, kan sluta med katastrof.

En annan form av lyckoupplevelse, som inte har sin grund i den fulla personligheten, är när en nevrotiskt hämmad person bygger upp en bild av framgångsrik yrkesman och i arbetsnarkomani skaffar sig pengar och namn eller hittar andra vägar att skaffa sig kompensation för sitt komplex. Han identifierar sig med denna skengestalt och har tappat den medvetna kontakten med sitt verkliga jag. Han solar sig och njuter av berömmelsen han får genom sina bedrifter, och är lycklig. Men denna lycka är grund. Vänder sig denna person in emot sig själv, finner han sin egen tomhet och andliga torka och ser att han bara är en halv människa.

Vi finner att en person aldrig kan vara helt lycklig, om inte lyckan berör hela hans väsen, fantasiliv och drömmande, drifts- och känsloliv samt konstruktivt tänkande och sökande.

Den sant lycklige är i sitt inre fri och självförverkligad, och han kan se och tolka tillvaron på nya, skapande, gärna humoristiska sätt. Han är anpassad både till yttrevärlden och till sina inre, djupaste behov. Och ju mer han berikas av ett andligt moment och djup i personligheten, desto lyckligare tycks han bli. Livet blir för honom allt mer enkelt. Han reducerar mångfalden till enkelhet och i en "peak experience" (prof. Maslows term) övergår enkelheten slutligen i Enheten. Här övergår lyckokänslan till salighet. Enheten är den slutliga grunden för allt som existerar utom och inom honom själv, och mellan honom själv och yttrevärlden finns här ingen skiljemur. Det är här inte fråga om religion i vanlig mening utan om ett förverkligande av individens alla inneboende egenskaper ned i total avspänning och öppenhet och upp i syntetiska intellektuella, intuitionella strävanden och emottaganden. Det blir en aktivitet i individens hela spännvidd. Detta kan naturligtvis ske via en religiös väg men också efter vetenskapliga och konstnärliga linjer.

Viktigt är att individen, som söker lycka, är anpassad till den vanliga verkligheten. Han får ej fly kontakten med sin miljö, sitt arbete och sina strävanden. Den verkligt lycklige berikar och inspirerar sin om-

givning med och genom den frihet han vunnit i sig själv. Han har en känsla av frihet i verkligheten, så att livet mera upplevs som en mogen lek, ett skapande med de olika möjligheter som finns. Den lycklige upplever livet som ett fält för sitt skapande. Han är levnadskonstnär och går från klarhet till klarhet, till väsentlighet, meningsfullhet och djup.

Författaren PÄLLE NÄVER är en fin personlighet, en god och av svårigheter »luttrad» människa. Vi ville gärna höra hans mening om lyckan. Han svarade:

Vad är lycka? Lycka är att uppleva en stilla frid med omvärlden och sej själv, vara i harmoni med sitt arbete, sina närmaste och sina medvandrare och naturen, söka förstå det som sker i tiden och på ett objektivt sätt spegla varje skeende, varje människa man möter och på så sätt nå fram till det tillstånd i själ och kropp, som har med kontemplativ inlevelse att göra... Att stanna mitt i vimlet och liksom lyssna till sitt hjärta och "höra" om det längtar och om det än har tro. — Det är Lycka.

Pälle Näver.

Om jag själv är lycklig. Ja. Jag har fått leva i 73 år. Och under dessa svindlande år av sorg, besvikelse, sjukdom och fattigdom har jag mött och upplevt så mycket vackert och gott så att vedermödan och lidandet (som är väsentliga för allt liv) har blivit mej gåvor, som berikat mej på den väg jag fått vandra mot allt vidare och ljusare evighetsperspektiv. I dagsdebatten om religion tycker jag mej märka att man gärna söker

sätta Gud på undantag, förklara gudsbegreppet som förlegat; men för min del har jag alltid, som Linné, sökt spåra Den Allgode Givaren i allt. Hur fattigt, hur tröstlöst att inte kunna spåra och ana en gudomlig makt och kraft i, med och under allt i såväl natur som själ. Jag tror att det finns en möjlighet att liksom bygga en bro mellan tro och vetande, som till sist skall bli mänsklighetens möjlighet till verklig lycka!

Men på den vägen måste prestige, egoism och statustänkande bortfalla. Vi måste efter bästa förmåga, var och en på sin ort, söka forma de ideal, de personligheter, som skall föra världen fram till det mål, som är menat. Att av kaos forma kosmos i själarna så att vi kan leva med varandra utan våld eller baktankar. Därför är det meningen att vi ska forma vår personlighet så, att det drömda tusenårsriket ska bli en verklighet för var och en. Men vi måste lära oss att tjäna varandra, ge utan betalning! Och då ska det lilla gudomliga embryo, som är nedlagt i oss alla, bli till den lyckoblomma, som vi kan skänka varandra och odla i hjärtan och sinnen. Det är vägen till lyckan, som är rikast och skönast, när vi inte vill behålla den för oss själva. De nu gamla förgätta symbolerna *tro*, *hopp* och *kärlek* är de vapen, som en gång ska segra över atombomben.

Den svenska buddhistnunnan AMITA NISATTA har gett oss följande tankar om lyckoproblemet:

Människan tror ofta att lyckan finns i skilda slag av njutning. Hon strävar och strävar efter att få njuta. Girigt jagar hon lyckan. Men den undflyr henne. I stället för lycka upplever hon lidande. Begäret leder till lidande.

Många, som saknar möjlighet att njuta av det de önskar, t. ex. riklig fritid, många ägodelar, resor, vackra kläder, anser sig ha blivit orättvist behandlade av livet. — "Livet är lidande, vars upphov är livstörsten", sa Buddha. Men han inte bara konstaterade detta utan anvisade också botemedel mot lidandet, en väg från de timliga begären till frid och lycka. Det är den ädla åttafaldiga vägen, Medelvägen.

Lycka är ett sinnestillstånd. Inteligens, bildning och hög materiell standard ger i sig själva ingen lycka och frid. En fattig arbetare, som är tillfredsställd i sina enkla förhållanden med en trogen hustru och väl-

Amita Nisatta.

artade barn, kan leva ett mer harmoniskt liv än en ambitiös, missnöjd rik, som samlar rikedom och ständigt har oro för sina affärer och ägodelar.

Man kan leva enkelt, skära ned sina behov och ändå få ut mycket av livet. En människa behöver mycket litet för att hålla sig vid liv. De flesta äter för mycket, och man kan skyla sin kropp för en ringa kostnad.

Det berättas om en orientalisk kung som var mycket olycklig att han en gång kallade till sig en filosof för att få råd av denne. Filosofen bad honom söka efter den nöjdaste människan i riket och sedan bära dennes skjorta. Efter långt letande fann kungen mannen som han sökte — men han ägde ingen skjorta!

I en värld där alla lider av mental otillfredsställelse i varje livets ögonblick, behövs ett effektivt hjälpmedel, och den store Läkaren Buddha gav efter en framgångsrik behandling på sig själv ett unikt recept, vilket var och en kan följa som har förstått tre punkter av Medelvägen: rätt förståelse, rätt ansträngning och rätt vaksamhet. Det är det systematiska övandet av vad buddhismen kallar *vipassana bhavana*, d.v.s. insiktsträning. Européer använder termen meditation. Denna övning leder till perfektion i vaksamhet, koncentration, och den leder till visdom.

En vaksam, koncentrerad människa lär sig att vara uppmärksam på sina tankar och handlingar och lär sig på så sätt bättre "hantera" sitt liv, och hon kommer så småningom att förstå vad verklig lycka är. I meditation bryter vi igenom alla föreställningshinder och får grepp om

verkligheten på en helt annan nivå än den vanliga. Det stora värdet i den objektiva, buddhistiska meditationsövningen ligger i utvecklingen av en högre medvetenhet som når bortom intellektet. Endast i denna högre medvetenhet är människan i stånd att se verkligheten — ansikte mot ansikte.

Och det är viktigt att inte bara tro utan leva i godhet, hänsyn, rättvisa — ja, i *allkärlek*.

*

Skulle slutligen redaktören SM själv få lov att göra ett uttalande i det betydelsefulla ämne som här behandlas, så blir det som följer:

Lycka, det är att vara frisk till kropp och själ, att i hög grad kunna göra vad man vill med sitt liv, tycka om sig själv, sina vänner och levnadsförhållanden, kort sagt att *trivas*. Att finna lyckan är då att finna möjlighet att förverkliga sig själv, finna ett arbete som man tycker om, ha en god familj, eller, om man är ensamstående, ha goda vänner och trivas i sitt eget sällskap. Att vara lycklig är också att kunna uppmärksamma och glädja sig åt det positiva som finns.

För att kunna vara lycklig fordras, förefaller det, en hel del tur. Man måste födas utan allvarliga fysiska brister och i ett land och en tid, där fattigdom och krig inte råder.

Man kan ju fråga sig om man har rätt att vara glad på den sorgens stjärna som är jorden. Borde man inte uppleva "Weltschmerz"? Kanske, men egentligen påverkar väl inte andras förhållanden så mycket våra egna möjligheter att vara lyckliga — såvida det inte är en oss närliggande person, som lider. Universums smärta är oerhörd, men den enskilde individen kan ändå erfara lyckans skönhet och frid — liksom livet blommar även i de kargaste trakter.

Vi har alla rätt att söka lycka för oss själva — och kanske finns lyckan många gånger i vissheten att man gör något nyttigt med sitt liv, något av värde för andra.

Men viktigt är att man sköter sin kropp, tänker på att leva så att hälsan främjas. Ty god hälsa är grundvalen för glädje och frid. Alltså: ät inte bara vad som ytligt uppfattat är "gott" och gör inte bara vad som är bekvämt och skojigt, utan reflektera över principerna för hälsolivsföring — förstå att kroppen är en

ömtålig organism och att brott mot hälsans lagar kan leda till tragiska följder längre fram i livet. Människan är en del av naturen, hon ingår i ett natursammanhang, i vilket hon måste vara rätt inpassad, om inte störningar skall uppkomma i organismens funktioner.

Viktigt är även att man sköter sin själ, att man söker själens näring i goda ting och undviker att fångas in av fantasier om brutalitet, råhet, brott, ytlig kärlek. Bygg upp själens liv genom studier av idealitet och verklig vishet.

Lycka är att leva ett meningsfullt liv och trivas med sitt öde.

Endast de inre framgångarna, personlighetsdanandet och personlighetsförändringen kan göra livet rikt, meningsfullt och värdefullt.

Knut Kjellberg

I den mån vårt väsen växer i djup och styrka, blir hela vår tillvaro harmonisk.

Johannes Müller

Börja framtiden nu...
— Gå med i WARDO!
WARDO, Box 7051, 550 07 Jönköping

ENGELSKSPRÅKIG LITTERATUR

UFO, OCKULTISM, ESP ETC.
500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3

180 10 ENEBYBERG

Din personliga BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Alltmer populära
manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

STUDERA TELEPATI!!!

Även Du kan lära Dig använda telepati, ty telepati är inget övernaturligt!

Den amerikanske forskaren Clive Backster har genom experiment bevisat att alla celler har förmåga att sända, mottaga och tolka intelligenta impulser. Den telepatiska förmågan finns således latent inom oss — i varje cell — men vi måste lära oss att använda den.

Hur? Detta ger vår KURS I TELEPATI svar på!

Denna exklusiva kurs, som omfattar 12 lektioner, behandlar bl. a. följande ämnen: Tanken som energi — Intryck från cell till cell — Avslappning, in-tresse och mottaglighet — clairvoyance, clairaudience, föräning, etc.

Kursen tar även upp de spiritualistiska fenomenen, mediala budskap, minnen från tidigare existenser, m.m.

PRIS ENDAST KR 25:—.

Svensk IGAP, Box 151, 575 00 Eksjö.

DOFT AV STOFT OCH STJÄRNOR

Minnet är det som ger tillvaron mening. Tag bort minnet och kvar finns ett medvetande, som mottar meningslösheter genom sina sinneskanaler och genom sin känslauto-matik på körtelnivå. Det nyfödda barnets hjärna tar emot en ström av intryck via sinneskanalerna, men dessa intryck är helt utan mening: Barnet vet inte vad syn är, eller hörsel, känsel, lukt, smak. Först så småningom kombineras de lagrade intrycken och resulterar i förståelse, meningsfullhet, tänkande.

Det centrala i varje levande varelse är tillvarosförmimmelsen, förmimmelsen av att vara till. Sinnesorganen lämnar informationer till centrala nervsystemet. Dessa informationer lagras, vilket är detsamma som att de blir minnen, erfarenhet, vetande. Men utan den centrala tillvarosförmimmelsen skulle en levande varelse, oavsett utvecklingsnivå, inte vara ett levande "jag".

Skillnaden mellan paddans "jag" och människans "jag" är egentligen bara att de finns i olika hjärnor och att människans hjärna har en oerhörd förmåga att lagra abstrakt vetande. Jag kan inte på minsta sätt bevisa denna min uppfattning, lika litet som jag kan bevisa att jag — som rent exempel — just nu kommer ihåg hur jag fick stryk av en lärare när jag var nio år gammal. Hur skall jag kunna bevisa att jag minns det? Jag kan ju inte säga: "Här, känn efter i mitt psyke." Det blir lika dumt som när min son Mats en gång hade ont i huvudet och jag skämtade med honom, varvid han sa: "Oh, kan du inte känna hur ont jag har?" Nej, jag kunde inte. Ingen kan uppleva andras smärta som sin egen. Ingen kan heller uppleva andras minnen som egna. Varje "jag" är centrerat i sitt eget livsfält i sin egen biologiska form och kan endast delge andra sina upplevelser genom materiella metoder, som kräver sinnesorgans inkoppling. Telepati är en direktväg "från jag till jag", men är, åtminstone ännu, ungefär jämförbar med Marconis första klumpiga gnistsändare — som bildade upptakten till moderna kommunikationer, nästan verkligheten själv. Kanske, ja sannolikt, kommer mänskligheten någon gång att lösa

gåtorna rörande telepatin och då, men först då, kan ord- och bildlös överföring ske, av den ena människans minnen till den andra.

Jag har minnen, som är orimliga för andra. Om jag berättar för andra att jag minns min värnpliktstid så tvivlar ingen. Jag kan berätta detaljerat om episoder i min barndom och ingen tittar underligt på mig för det. Alla har ju minnesförmåga, om än olika utvecklade. Det är rimligt att jag kan minnas även så långt tillbaka som till oktober 1928, då jag var 15 månader gammal. Jag berättar om hur konduktören lyfte ner mig på perrongen vid Lövestads station och sa: "Kom här min lilla Pia, så skall jag hjälpa dig." Jag sa, förtrytsamt, till min mamma: "Jag är väl ingen tös?" Sen körde tåget, frustande och skramlande. Jag ser det just nu, tydligt. Minnet är mycket klart och har nostalgins bitterljuva vemod. Mamma ropade med ljus, hög stämma: "Mor, mor!" Långt borta på spårens andra sida såg jag en svarthårig tant sätta ner en blänkande mjölkspann på den öppna platsen mellan stora hus. Hon kom skyndande mot oss, rusade över spåren och kom upp på perrongen. Hon lyfte upp mig och jag såg in i ett brett, vänligt ansikte, omgivet av blanksvart hår.

Ingen betvivlar att jag verkligen minns detta, även om det är ovanligt med klara minnen från så tidig

ålder. Men — nästan alla börjar undra litet när jag sedan säger att jag kände igen tanten, fastän jag aldrig hade sett henne förr, och nästan alla börjar tvivla när jag fortsätter med att säga att jag sedan började komma ihåg att tanten, som alltså var min mormor, hade varit min mor en gång: Jag hade varit hennes flicka, nu var jag hennes dotterson.

Det är orimlighet, rent biologiskt sett. Hur skall man kunna minnas något som varit innan ens hjärna fanns? Det är i hjärnan som erfarenheterna lagras, det är hjärnan som minns. Må så vara, men jag har dessa orimliga minnen ändå och upplever dem som lika verkliga som andra minnen. Jag upplever dem som lagrad erfarenhet, men den erfarenheten har jag gjort i hjärnor som nu är stoft.

Det är "jaget" som minns. Jag minns gjorda erfarenheter, erfarenheter som jag gjort via sinnesorgan. Men dessa sinnesorgan är inte de jag nu har och de hjärnor, som lagrat intrycken, är bortsmälta sedan långa tider. Jag, som bodde i de hjärnorna, lever nu här — och minns. Hur är det möjligt? Minnen lagras i den dator, som kallas hjärnan. Om nu mitt "jag" på något vidunderligt sätt överlevt sin förra kropps död, så skulle mitt "jag" inte ha kvar minnena, eftersom datorn är förintad. Men jag har kvar minnena.

Min teori är att minnena bildar något slags kraftfält runt "jaget", kalla det gärna ett magnetfält. På en bandspelartape lagras inspelningar i form av elektromagnetiska mönster i järnoxid. Dessa mönster har ingen likhet med de ljud, som de innesluter. En videotape är samma, fastän mycket mer komplicerad: I oxiden finns magnetmönster — placera videotapen i en uppspelningsapparat och på bildskärmen tolkas mönstren i form av bilder.

Man får dock ta ett rätt långt steg från videotapen till "jagets" minnesaura. Tapen är materiell, oxiden likaså. Mönstren är elektromagnetiska. Men "jagets" aura är varken materia eller energi — för minnen är inte energi: Minnen är abstraktioner.

Min teori är att vi använder våra hjärnor som inspelningsapparater och vid döden tar vi ut den abstrakta koden, som är liktydig med de minnen vi spelat in. Den aura, som omger "jaget", utgöres av koderna ur tallösa liv. Kan man sedan använda sin nuvarande hjärna som uppspelningsapparat så kan man placera tidigare minnens videotape däri och få fram minnesbilder ur förflutna liv.

För att över huvud taget kunna diskutera en sådan teori måste man förutsätta att abstraktioner är lika verkliga som konkreta ting. Den faktor som tar sig uttryck i talvärdet 3,14 och som kallas pi, är inte verklig på samma sätt som en klump granit. Men ändå finns faktiskt pi. Om det nu inte fanns några människor — skulle pi finnas ändå? Naturligtvis. Pi är en abstraktion, eftersom den inte är materia och inte energi. Men pi finns, på ett annat vis. De minnen Du har ur Ditt liv är inte materia. De är ovägbara och omätbara. De kanske ger uttryck på en encefalograf, i form av våglinjer, när Du tänker på dem. Men encefalografens våglinjer visar bara att Din hjärna aktiveras av neuronenergi. Minnena i sig själva, levande och sanna, kan inte påvisas med någon vetenskaplig metod. De är abstrakta.

Vi får nog fastställa detta: Abstraktionerna finns, även om de inte finns på samma sätt som konkreta ting.

Kanske är min teori en tripp rätt ut i det blå, men det kvittar: Jag minns och det är nog för mig. När jag först började minnas, i oktober 1928, behövde jag inga teorier. Jag var ett litet barn, hade bara levat 15 månader i min kropp. Allting var

nytt och allting var lika naturligt för mig. Barnapsyket godtar utan skepsis. Jag kunde minnas ett liv före mitt nuvarande och fann det vara naturligt: Jag mindes det ju och därmed var det självklart.

Men jag hade fötts den 11 juli 1927 och Esta hade dött den 13 november 1918. För andra var summan orimlig.

Jag visste att jag varit Esta. Jag mindes mitt liv som Esta. Det bara var så. Jag kunde minnas i detalj. När jag var Esta hade jag bott i ett hus med en hög stenfot. Jag kunde känna i mitt inre hur det hade varit att röra vid de stora, skrovliga stenblocken med fingrarna. (1969 besökte jag huset och smekte dess stenfot. Det kändes sällsamt: Jag hade rört vid samma stenar i två liv.)

Jag hade varit en liten flicka. Esta föddes den 10 maj 1914. Döden kom genom den stora epizootie, som är känd som spanska sjukan. Det var en trist död. Jag kunde minnas fuktvarm säng, plåga, ångest. Jag kunde minnas mormors ansikte nära, i skenet av fladdrande ljus. En pressande pina, som dunkelt rann ut över Intets stup — men kom igen efter nio år av ofattbarhet. Jag har inga minnen från de nio åren. De är som Dödens egen grav...

Jag vaknade ibland på nätterna och kände hjärtat bulta vilt. Ensam i mörkret, med mormor och morfar sovande i närheten, mindes jag plågan, mindes fladdrande gult ljus och kände en natt djupare än den som nu omgav mig. Vilka nätter. Ensamhetens fasansfulla nätter. Och mitt i detta minns jag klart att jag ville väcka mormors stora, trygga kropp och få tröst av varma ord — men inte ville... för mormor kunde ju inte veta att JAG hade kommit tillbaka.

Jag minns en gång, när jag satt i en syrénberså i ett hörn av trädgården och grät. Det var år 1929. Jag var kanske 2 år gammal. Jag grät i en ensamhet bortom all fattbarhet. Nere vid mitt knä gnydde Lulleputt, gnydde och blänkte med frågande ögon. Lulleputt var en hund av blandras. En brun vovve, en nära vän. Lulleputt ville trösta sin vän men förstod inte sin väns tårar. Ålskade Lulleputt... Du är död sedan många år, men Ditt jag lever någonstans. Välsignat vare dess väg för den kärlek Du gav...

Endast de, som inte har nog förstånd att ifrågasätta ofattbarheten, kan bli så nära vänner som Du — Lulleputt. Du var ett djur, men Du

bör bli mer, för Din vänskap, Din kärlek, var mer än mänsklig.

Utåt var jag bara ett barn och den rollen var jag tvungen att spela. Följden kunde bara bli att jag sökte mig inåt, och därinne väntade mina minnen på mig. Först de minnen, som sträckte sig tillbaka till den 11 juli 1927 — de blev välbekanta för mig. Jag var förbryllad av att jag kunde minnas vad andra inte kunde minnas. Jag ville bli på det klara med mig själv och genomgick noga mina minnen från nuvarande liv. Men bortom födelsepunkten fanns bara glidande, vikande förmimmelser. Jag hade fått reda på att Esta dog 1918 och att Dénis fötts 1927. Vad hade jag sysslat med under de nio åren av okroppslighet? Jag vet det inte ens nu och kommer antagligen inte att veta det förrän jag går ut ur Dénis och får oinskränkt tillgång till hyperminnet.

Estaminnet — så nära att det var som de kläder jag haft på mig innan jag fick dem jag nu hade. Gårdagens kostym. Det blev alltmera välbekant för mig när jag i ensamheten tänkte på detaljer och upptäckte detaljer inuti detaljerna. Men något annat drev fram, först knappt märkbart, men efterhand allt tydligare: En doft av bitterhet.

En doft av damm på en dunkelt upplyst vind — en känsla av ångslan och oro, en förmimelse av orättvisa och hjälplös vrede. Jag mindes något, som hänt före Estalivet och medan tiden gick steg de minnena fram allt tydligare. Jag hade varit ensam där — som nu. Men jag hade varit vuxen och jag hade sysslat med skriveri. Folk hade varit stygga mot mig, jag hade levat i en atmosfär av misstränkning och ovilja: Jag hade behandlats som en utböljning ända tills jag blivit en sådan.

En smak av malört. Man får de inspelningar man gör och sen har man dem. Det tjänar inget till att tänka att man gjordes sådan av andra, för det kan bara öka smaken av malört. Att hata det öde, som gjorde ett helt liv bittert, kan bara ge samma bitterhet åt nuvarande liv. Att gräma sig över det förlorade och snedgångna är mänskligt och logiskt, men grämsen bräddar malörtens bittra kalk. Sakta, åh så sakta, lärde jag mig att acceptera det som är och låta det skedda vara en oföränderlig summa — som endast Tiden själv och nya livs summor av glädje kan mildra. Ljuset kommer inte av sig själv, det är summan av det stoff man åstadkommer. Lever man i bitterhetens skymning och grämer sig

över den så tätnar natten och ljuset fjärras. Ljus kommer endast ur ljus. Man kan inte uppnå sann glädje i en trist och olycklig miljö: Man måste sprida ljus i livslokalen om man vill leva i ljus. Egen lycka mitt ibland andras plåga är en orimlighet. Lever man som en ko bland andra kor på en mager äng så når man bara tillfällig mättnad genom att stänga bort de andra och själv avbeta gräset. När det är slut är hungern allas. Det rätta är givetvis att de kloka korna leder övriga kor till grönnare ängar och allas bete. Så visa kor är det tyvärr rätt ont om . .

Jag fann tillvaron ganska dyster och stängde mig inne med min egen låga och egen plåga. Men så skedde det ytterligt sällsynta att jag kände ännu tidigare minnen driva omkring djupt nere i mitt psyke och de minnena hade det underbara ljus jag hungrade efter.

Det var helt obegripliga minnen, till en början. Jag var bara ett litet barn och min hjärna saknade de nödvändiga kunskaperna, som skulle ge de okroppsliga koderna gestalt i ord och bild. Det var som att känna en doft, som man aldrig känt förr. Jag hade Jordens dofter i mig och var väl bekant med doften av död och plåga. Nu kom det en säregen, aldrig tidigare erfaren doft — aldrig erfaren av Dénishjärnan för den hade bildats 1926—1927. En doft av stjärnor . . .

Jag minns en bistert kall vinterkväll i Lövestad, men jag vet inte säkert om det var min första eller andra vinter där. Jag stod ute på gården och kylan bet vass i mitt ansikte. Bredvid mig fnyste Lulleputt vänligt och puffade mot mina ben. En bred flod av varmgult ljus föll

ut genom köksfönstret och lyste på gårdsplanens vita snö. Jag lyfte blicken mot den svarta midvinterhimlen och såg stjärnornas glimmande eldar, fjärran. De sög, de kallade. Jag lyfte blicken ännu högre och där, rakt över zenith, sträckte sig en töcknig bro av renaste ljus.

Jag trollbands. Min blick låstes fast i ljusbron. Ur ordlösa tomrum kom en viskning. Jag rös djupt inne, en rysning som inte var orsakad av vinterkvällens kyla, en rysning av ofattbar vetenskap. Ljusets bro, vintergatshulets milliarder stjärnor, viskade rätt in i mig med tallösa stämmors kör och Déniskroppen krympte till en frusen atom i ändlösheten, medan mitt verkliga jag för en ofattbar stund tittade fram och såg och kände igen. Men sedan öppnade mormor dörren och ropade på mig och själen föll ur rymdens gnistrande evigheter och jag blev åter ett barn.

Men jag blev aldrig mer vad jag hade varit förut, för i stunden av stjärnljus hade jag äntligen fattat det ordlösa inom mig själv och det var varken Dénis, Esta eller skrivarerna. Det var jag själv, och jag har varken namn eller hem eller någon ting alls. En Vandrare bara, och Du är också en sådan.

Ingenting äger varaktighet. Varje kropp är ungefär som en lärobok. Din skoltids böcker, var är de nu? Sörjer Du dem? Kanske vårdar Du Din nuvarande bok, men den skall en gång hamna på sophögen och höljas av tusen ton annat sluttjänt skräp och bli stoft. Men strunt i det, för nya böcker väntar — och det finns inget slut.

Vi skall talas vid om detta i kommande artiklar.

STORFAMILJEN (Forts.)

otänkbart. Att få ligga och dö ensam, kunde man tänka sig en svårare lott? Ändå är det många svenskers bittra öde. Detta är väl en av orsakerna till att man försökt överbrygga isoleringen med storfamiljer. Frågan är bara om det hjälper i vår del av världen.

I och med storfamiljernas sönderfall med industrialiseringen och urbaniseringen har familjens äldsta generation förvisats till sterila, isolerade pensionärshem. Samtidigt har den yngre generationen problem med att få barnpassning, och ropet på barndaghem stiger allt högre mot ansvariga myndigheter. Den form av storfamilj som omfattade flera generationer hade sina klara fördelar. I de s. k. primitiva samhällena fyller de en stor social funktion. Där är det otänkbart att skicka bort de äldsta. De är nyttiga på många sätt, de har erfarenheter, de fostrar barnen och de får i utbyte social trygghet och gemenskap.

I de allra flesta fall där socialantropologin använder ordet familj, menar man en grupp människor som står i släktskapsförhållande till varandra. Släktskapen behöver inte alltid vara biologisk. I brist på genotor, d.v.s. biologisk fader, duger det med en pater, en ställföreträdande fader. Adoptivbarnssystemet är mycket gammalt. Kärleken till slakten är som bekant mycket stark och avtar normalt med släktavståndet. Familjen håller ihop mot yttre fiender, som kan bestå av andra, närstående familjer. Familjer som kan räkna släktskapen tillbaka till en gemensam anfader (anmoder) håller ihop mot andra fiender, byn håller ihop mot andra byar, stammen mot andra stammar etc. Hela tiden rör det sig om en kärlekskänsla som inskränker sig till en gemensam nämnare. En egocentrisk kärlek, om man så vill, liknande den vi träffar på i olika kristna läger.

En storfamilj, grundad på andra faktorer än släktskap, förutsätter en altruistisk kärlek till medmänniskan som är tämligen "naturlig" och som kristendomen och andra religioner i deras äldste former bör ha förutsett att skapa.

De som sysslat med storfamiljen, uppbyggd på olika enstaka individer, har hävdade att denna form för samlevnad ställer ytterst stora krav på medlemmarna. Det är avgjort lättare att leva med sina kantigheter i en

(Forts. på sista sidan)

VARIA

ERICH VON DÄNIKEN DÖMD

Författaren till "Olösta gåtor ur mänsklighetens förflutna" och "Tillbaka till stjärnorna" Erich von Däniken har i Chur i Schweiz dömts till 3½ års fängelse samt böter på 3.000 sch.fr. för bedrägerier. Däniken hade suttit i rannsakningshåkte sedan november 1968; dom avkunnades fredagen den 13 februari i år. Det gäller 30 fall av förfalskningar och andra bedrägerier under tiden från 1962 till 1968.

Uppgifterna om domen mot den 35-årige succéförfattaren lämnas av den danska tidskriften UFO-Nyt, som även återger en artikel i saken från Berlingske Aftenavis. Enligt den senare tidningen är det fråga om bankbedrägerier gällande ett sammanlagt belopp motsvarande omkring 700.000 danska kronor.

Dänikens böcker har utgetts på flera språk och sålts i mycket stora upplagor. Som bekant handlar de om ting som tyder på forntida högkulturer på jorden samt även besök av astronauter från främmande planeter.

Under rättegången har det sagts om Däniken att han använder lögnen som princip. Han har bland annat gjort om sin egen historia och till exempel skapat en falsk myt omkring sin förstfödde sons död i en barnkrubba och om en brand som drabbade hans hotell.

En rättspsykiater betecknar Däniken som psykopat, men hans försvarare bestrider diagnosen, uppger Berlingske Aftenavis.

UFO-Nyt försöker försvara Däniken och menar bland annat att man inte får koppla samman bedrägerierna med författarskapet på otillbörligt sätt. För vår del anser vi att

bedrägeridomen mot Däniken hårt drabbar hans författarskap. Att en person som litterärt har sysslat med jordens forntid på det sätt som Däniken gjort, har visats inte ha ett gott förhållande till ärlighetsbegreppet medför att man måste se med mycket stor skepsis på hans böcker och forskningar.

FYSISKA VERKNINGAR AV TEFAT

Psykiatern Berthold Eric Schwartz skrev för ett par år sedan i den amerikanska tidskriften Medical Times om fyra fall, där personer som varit i kontakt med flygande tefat, drabbats av fysiska efterverkningar. Dr Schwartz har noga undersökt fallen och anser att de fyra personer det gäller är mentalt friska och att det är svårt att ifrågasätta deras trovärdighet. En av dem blev blind och fick tillfälligt ont i halsen efter konfrontation med UFO. En annan blev muskelsvag och en tredje kände den intensiva hetta som föremålet utvecklade. Den fjärde personen uppvisade klössår som tycktes orsakade av en djurklo, och en polisman som samma dag påstod sig ha fotograferat en vätska som utsöndrades av "monstret", drabbades av en oförklarlig sjukdom.

Ovanstående uppgifter har vi klippt från Borås Tidning 22 september 1968. De kommer från TT-AFP. Vi har haft klippet liggande med förhoppning att ufologiska facktidsskrifter skulle ge ytterligare informationer om dr Schwartz' undersökningar, men vi har inte påträffat något skrivet om detta — eller har det funnits artiklar som vi förbisett?

SLUT PÅ NICAP?

I Flying Saucer Review läser vi att NICAP (National Investigations Committee on Aerial Phenomena), den amerikanska privata UFO-undersökningsgruppen, skall praktiskt taget ha slagit igen. Organisationen har en tid haft stora ekonomiska problem, och det är dessa som nu gjort det omöjligt att fortsätta. Major Keyhoe har dragit sig tillbaka, uppvisar FSR; endast en person återstår av den en gång ganska omfattande personalen. UFO Investigator, en av de få värdefulla UFO-tidskrifterna, har lagts ned.

Men man planerar enligt FSR någon form av fortsatt verksamhet fastän av mindre omfattning.

"SA UTNYTTJAS SJUKA"

var överskriften i en rubrik i Expressen 23/9. "Stoppa skumraskhanteringen på sjukhus, när det gäller medicinska experiment på människor. — Fastställ på något sätt läkarens skyldigheter och rättigheter. Upphöj läkaretiken till lag. — I dag används psykiskt sjuka, barn och andra människor i experiment, som de inte vet om eller förstår eller informeras ordentligt om. Många vågar inte heller säga nej. — Det är juris studerande Allan Bernståhle, Stockholm, som säger detta. I ett radioprogram har han gått till attack mot hysch-hysch-mentaliteten i fråga om medicinska experiment. — Det är inget nytt område han är ute och plöjer på. Tvärtom. Men det är känsligt, så känsligt att många läkare känner det besvärande", omtalar tidningen!

Därefter följer en rad exempel, som Bernståhle anför, på dylika experiment, vilka ibland lett till svår sjukdom och t.o.m. döden. "Här är ett område, där det krävs en juridisk storstädning", slutar artikeln.

Från Djurens Rätt.

FELBEHANDLADE PATIENTER HAR BILDAT FÖRENING

Många är förtvivlade och förbitterade, sedan de ägnat årtal av sitt liv åt att försöka få ersättning, skriver DN 24/10. "Medicinalväsendets ansvarsnämnd har svikit sin uppgift. De bryr sig mest om läkarnas utsagor, och i dem beskylls klagande patienter ofta för att vara psykiskt sjuka eller mindre vetande. Av de mer än 500 läkare, som anmäls årligen, är det bara några stycken, som blir fällda. I övriga fall har patienternas möjligheter till ersättning i regel försvunnit, säger någon. — Det finns 8 Stockholms-läkare och 3 Göteborgs-läkare bland våra medlemmar. Men de vågar inte träda fram öppet. Likadant är det, när någon försöker få en felbehandling bevisad. Läkarnas rädsla för kollegerna tar överhanden." — Föreningen, som redan har 3000 medlemmar, ämnar uppvakta myndigheter och riksdagsmän. — "Och så tänker vi skicka ut interna listor över biverkningar av en del läkemedel. Det är alltför vanligt, att läkarna struntar i att ge upplysningar om dem", säger de intervjuade i styrelsen.

Från Djurens Rätt.

Dénis Lindbohms förra inkarnation Esta Thynell 1914—1918.

Erich von Däniken.

VETENSKAPSMÄN OM UFOS

Vid sitt årsmöte i Boston i slutet av december förra året hade American Association for the Advancement of Science (amerikanska sällskapet för vetenskapens främjande) ett två dagars symposium om UFO.

Nedanstående är ett sammandrag av ett referat av symposiet som en ufolog, dr. John S. Derr, har publicerat i A.P.R.O. Bulletin.

Astronomen, dr. William K. Hartmann, som hade varit medlem av Condon-projektet, ansåg det troligt att alla UFO-rapporter orsakas av naturliga fenomen, missuppfattningar av vanliga föremål samt humbug. Han omtalade att projektet begärde uppgifter om de bästa fotografier av UFOs som fanns och att praktiskt taget samtliga fall, som man då fick kännedom om, inte stod sig vid en undersökning. Det blev dr. Hartmanns slutsats att alla UFOs sannolikt skulle kunna identifieras, om man bara visste mer om omständigheterna kring varje observation. På grundval av sin erfarenhet från arbetet inom Condon-projektet hade han kommit till det resultatet att det inte finns något enda UFO-fall som är tillräckligt bra för att bevisa att något extraordinärt ägt rum. UFO-rapporter är enligt dr. Hartmann ett sociologiskt problem.

Dr. Robert Hall, chef för sociologiska institutionen vid Illinoisuniversitetet, förklarade att UFO är ett problem för beteendeforskarna. Det var hans intryck att det finns flera olika orsaker till UFO-rapporter. Flertalet UFOs är inte farkoster. Observatörerna tolkar vad de ser mot bakgrunden av sina egna tankar och föreställningar, sitt eget tanke-system. Olika iakttagare kan beskriva samma fenomen på olika sätt. Det är människans natur att rationalisera vad hon ser i överensstämmelse med tidigare erfarenheter så att upplevelsen blir meningsfull. De starkaste fallen är enligt dr. Hall de där vittnena säger att de inte vet vad det var, som de såg, men vidhåller att det inte går att förklara det inom ramen för deras normala föreställningar och erfarenhet. När förståndiga människor rapporterar extraordinära händelser och förlöjligas för det, är det desto större skäl att tro dem. — Masshysteri kan uppkomma, när stark oro förenas med iakttagelse av något utomnor-

malt, som förefaller hotande, men dr. Hall tror att de flesta UFO-rapporter inte är orsakade av hysteri, eftersom a) de flesta rapportörer inte uppfattat händelsen som hotande och inte heller tror att UFOs är frälsare, b) UFO-rapporter förekommer över hela världen och under långa tider, c) de flesta rapportörer inte känner till andra UFO-rapporter och d) somliga UFOs iakttas länge, varvid många detaljer observeras och flera vittnen instämmer i observationens huvuddrag.

Dr. Hall kritiserade det sätt på vilket UFO-rapporter behandlas. En del UFO-entusiaster tolkar vad vittnena säger, medan de endast borde meddela fakta. Å andra sidan förekommer det att skeptiska vetenskapsmän nedvärderar trovärdiga vittnens observationsförmåga. Hall ansåg att vanliga rättsliga kriterier på vittnens trovärdighet borde användas även i fråga om UFO-rapporter och att ovilja att omtala en iakttagelse eller att personligen bli igenkänd som den som gjort iakttagelsen i allmänhet gör ett vittne trovärdigt. Skeptiska vetenskapsmän vill ibland förlöjliga de svagaste rapporterna för att få stöd för sina förutfattade meningar, under det att de ignorerar de starkaste fallen. De använder ologiska argument, fastän de eljest vanligen resonerar logiskt.

Harvardpsykiatern dr. Lester Grinspoon sa att UFOs är ett fenomen av blandad art. Om en psykologiskt svag observatör ser ett UFO, är det troligt att hans vetenskapliga kunskaper är otillräckliga för att ge honom en förklaring på fenomenet. Därför tar han till magi för att få förklaring på det. I de påfrestande tider, som vi lever i, är en hel del människor en aning psykiskt störda, och det är troligt att dessa är mer än normalt benägna att tro på utomjordiska intelligenser och att observera UFOs. — Dr. Grinspoon och hans harvardkollega Allan Persky vill förklara UFOs som symboler för människors längtan. De cigarrformade föremålen är fallos-symboler. De har också teorin att den affekterade atmosfär som kan uppkomma bland vetenskapsmän, som studerar UFOs, kan bero på omedvetna konflikter hos dessa människor, inklusive problemet om död

och odödlighet.

Astronomen dr. J. Allen Hynek var i 21 år amerikanska flygvapnets vetenskaplige UFO-konsult tills hans uppdrag avslutades i och med att flygvapnet i fjol lade ner sina UFO-undersökningar, efter rekommendation av professor Condon. Han sa att det var hans uppfattning att UFO-fenomenet var värt vetenskaplig utforskning. Flygvapnets "förklaringar" till UFO-iakttagelser hade ibland varit ovetenskapliga och ologiska. Det hade hänt att de "identifierat" en iakttagelse som oidentifierad! Dr. Hynek ansåg att Condon-rapporten gav ett gott stöd åt uppfattningen att UFO-fenomenet borde utforskas vidare — trots Condons egen motsatta slutsats.

Professorn i atmosfärisk fysik, dr. James E. McDonald, är en av de mest energiska företrädarna för idén att UFO-fenomenet är av stor betydelse för vetenskapen. Han har även den uppfattningen att det sannolikt rör sig om interplanetariska farkoster. McDonald kritiserade Condon-rapporten och sa att den inte är en grundlig och riktig undersökning. Rapportens slutsats att UFO-fenomenet inte är värt en vetenskaplig undersökning ansåg han felaktig och inte baserad på rapportens innehåll. Rapporten tar med mycket få av de bästa historiska fallen. Enligt McDonalds uppskattning är 32 av de 89 fallen inte förklarade, och de flesta av de förklarade fallen är ointressanta. Han berättade utförligt om fyra händelser som han själv undersökt, där det varit fråga om radarobservationer och visuella iakttagelser samtidigt.

James E. McDonald.

Professorn i astronomi vid Harvarduniversitetet, dr. Donald H. Menzel, är en ivrig motståndare till den interplanetariska hypotesen. Han godtar Condon-rapporten och dess vetenskapliga metod men anser att andra UFO-grupper är ovetenskapliga och därför i stånd att göra vetenskapen betydande skada. Ufoli är lika litet vetenskap som astologi. Allt statligt stöd åt UFO-forskning borde dras tillbaka. Menzel anklagade McDonald för ovetenskapliga metoder och sa att dennes intervjuer saknar vetenskapligt värde. Han gjorde anspråk på att ha löst de flesta fall som flygvapnet skickat honom, efter det att Hynek hade betraktat dem som oförklarade.

I en artikel i Flying Saucer Review, London, har dr. Hynek kommenterat AAAS-symposiet. Han anser att det tjänade sitt syfte, nämligen att informera den vetenskapliga världen om UFO-problemet och ge forskare en chans att studera motsatta åsikter; det gjordes även klart att det kan riktas berättigad kritik mot Condon-rapporten.

Det framgår av Hyneks artikel i Flying Saucer Review att han inte har mycket till övers för Condon-kommitténs arbete. På flera ställen uttrycker han sig synnerligen spetsigt. Han omtalar också att han håller på att skriva en bok, där han bland annat kritiserar amerikanska flygvapnets UFO-undersökningar, som han anser inte förtjänar att kallas vetenskapliga.

Om ett fall som dr. Menzel gör anspråk på att ha löst, sedan Hynek misslyckats, skriver Hynek: "Han tog som exempel ett fall då en bil fått motorstopp. Det fanns två vittnen. Menzel sa att vittnena hade tagit fel på månen och ett UFO. Att bilen stannade var enligt honom 'helt och hållet irrelevant'. Han försummade att påpeka att månen syns på fel del av himlen — vittnena såg 'månen' långt i norr, varpå den plötsligt kom nära och svävade över bilen. Kanske det borde skrivas en ny lärobok i astronomi!"

I polemik mot Hartmann skriver Hynek att denne fallit i samma fälla som många andra bedömare: om man har funnit en *tänkbar* förklaring så innebär inte detta att det är den *verkliga* förklaringen.

Enligt Hyneks uppfattning gav dr. Douglass Price-Williams en förödande kritik av Condon-kommitténs metoder. Hans föredrag hade sänts till tidningen *Science* (Vetenskap) men refuserats. Hynek: "Han visar mycket klart att de metoder som användes av Condon-kommittén var sådana att om de använts av en tenterande naturvetenskapare skulle denne ha fått en allvarlig reprimand (om han inte blivit kuggad!). Tydligt har den etablerade vetenskapen inte råd att publicera kritik av det slaget."

*

Av referatet i A.P.R.O. Bulletin framgår att ytterligare sju talare framträdde, nämligen Roach, Morrison, Page, Hardy, Baker, Sagan och Sullivan, men vi har i vårt sammandrag endast tagit med det som synt mest intressant.

13 av deltagarna i symposiet undertecknade en skrivelse till amerikanska flygvapnet med begäran att dess UFO-handlingar inte skulle förstöras utan arkiveras för att vara tillgängliga för forskare.

SÖKARENS POSTORDERBOKHANDEL

Box 3063, 103 61 Stockholm 3 · Telefon 08/69 60 27

(Moms och porto tillkommer på priserna)

Olle Holmberg: DEN OSANNOLIKA VERKLIGHETEN

Författaren är en litteraturprofessor med mångårigt lekmanaintresse för parapsykologi. Han är en skeptiker som är skeptisk till sin egen skepsis. Några kapit rubriker: Strövtåg bland medier; Fotografen Sven Türc och det oroliga bordet; Slumpen och den parapsykologiska avvikelsen; Fusk; Den förvända synen; Professor Rhine och själen; Mr O. J. (Olle Jönsson) himself. Pris häftad 32:50; inb. 39:50.

Ruth Montgomery: FÖDD MED SIARGÅVA

Här berättas på ett fängslande sätt om den amerikanska sierskan Jeane Dixon. Boken har legat överst på bestsellerlistan för non-fiction i USA. Pris 12:50.

Kathryn Kuhlman: JAG TROR PÅ UNDERVERK

Den kända helbräddagörerskan berättar om flera fall då svårt sjuka människor blivit botade vid hennes möten. Pris 22:50.

Renée Taylor: HUNZAFOLKETS HEMLIGHET

Ett budskap om hälsa från "sagolandet" Hunza i Himalaya. Pris 14:—.

Edgar Kupfer-Koberwitz: MÅSTE VI DÖDA FÖR ATT LEVA?

En f. d. koncentrationslägerfånge skriver om vår brist på medkänsla med djuren. Han identifierar sig med masken på kroken, kon som förs till slaktaren o.s.v. En skakande läsning som avslöjar människan som den moraliska dvärg hon är. Pris 10:—.

Lilly Åkerblom: BORTOM MÄNSKLIG HORISONT

Ett medium redogör för utomsinnliga upplevelser som hon haft. Hon har bl. a. sett och hört avlidna som sökt kontakt med sina efterlevande, och hon har varseblivit scener ur det förgångna. Pris 18:—.

Axel Fredenholm: SÅ HAR JAG HÖRT

Vishet, mest från den österländska kulturen, i vacker språklig dräkt. Tänder ljus i medvetandet. Pris häftad 8:—, inb. 12:—.

Epiktetos: HANDBOK I LIVETS KONST

Stoisk livsvisdom från antiken. Epiktetos var slav hos Epafroditos, en av Neros gunstlingar, vilken stympt honom i ett tortyrinstrument medan han ännu var barn. Pris 4:—.

Carl-Martin Edsman: MYSTIKER I VÄLLINGBY

Denna bok, som är utgiven av Sveriges Radios förlag, behandlar mystiska, religiösa upplevelser. Mest intressant är kanske det kapitel som har samma namn som boken och där Ruth Dahlén beskriver upplevelsen att vara ett med allt, att se kärleken som varats femte dimension, se universums skapelse, hur kosmos fungerar. Det är samma slags syn som Bucke skriver om i *Cosmic Consciousness*. Pris 11:25.

Olof Thorborg: FASTEBOKEN

"Hur man fastar för hälsa och slankhet. Bra råsaftkurer mot reumatism m. m." Pris 7:85.

OIDENTIFIERADE FLYGANDE FÖREMÅL I JORDENS ATMOSFÄR.

Ett urval artiklar ur Sökaren. Pris 5:40. El-stencil.

Christopher Mayhew: MÄNNISKOR SOM SÖKER GUD

Om sex män och deras tro. En muslim, en hindu, en buddist, en jude, en protestant och en katolik beskriver sin religion. Innehåller även citat ur olika heliga skrifter; rikt illustrerad. Pris 8:—.

VÄGEN TILL HÄLSA

Fil. dr. Henning Karströms lilla utmärkta hälsoskrift från 1966, »Vägen till hälsa» kommer att införas kapitel för kapitel i Sökaren. Detta sker eftersom vi tror att de tankar och fakta som där läggs fram är mycket betydelsefulla. Begreppen om vad som är lämplig kost är förvända hos den stora allmänheten. Vi behöver alla tänka igenom vår livsföring, bryta oss loss från de vanliga kostvanorna, som leder till ohälsa och olycka, och finna en rätt hälsoväg.

Henning Karström har varit docent i biokemi i Helsingfors och Åbo. Han var i många år nobelpristagaren professor Artturi I. Virtanens medarbetare.

Atergivningen här sker med docent Karströms och Svenska Vegetariska Föreningens medgivande.

Vården av vår hälsa är ett mycket omfattande spörsmål. Det finns många olika faktorer som har att göra med hälsan. För att på rätt sätt kunna behandla problemet människans hälsa, måste vi först göra klart för oss varav vi människor egentligen består, d.v.s. vad vi är till vårt väsen. Består vi endast av denna synliga materiella kropp, eller finns det inom oss även en osynlig del — en ande eller själ? Först efter det vi fått klart för oss vad vi människor är till vårt väsen, kan vi hoppas att på rätt sätt förhålla oss till hälsans omfattande problem.

Allt sedan människor blev till på vår jord har det funnits personer som grubblat och filosoferat över sitt eget väsen. Sålunda anser materialisten, att människan består endast av en **materiell kropp** och att livet förorsakas av ett otal mer eller mindre komplicerade kemiska och fysikaliska processer.

Antikens vise filosofer ansåg, att människan förutom den materiella kroppen även består av en osynlig **inneboende själ**. Därför kom de till den slutsatsen, att en harmonisk samverkan mellan kropp och själ är nödvändig för att människan skall vara frisk och sund. Ett typiskt uttryck för denna uppfattning är det från den romerske författaren Juvenalis (55—135 e. Kr.) härstammande ordspråket: Mens sana in corpore sano (en sund själ i en sund kropp).

Paracelsus, den store schweiziske läkaren och naturfilosofen, som levde i början av 1500-talet, hade omfattat den bibliska uppfattningen, d.v.s. att människan till sitt väsen består av **kropp, själ** och dessutom **ande**. Det finns många andra framstående och bemärkta personer, som levat efter Paracelsus' tid och som haft samma tanke som han om människans väsen.

Utgår vi nu från denna uppfattning förstår vi mycket väl, att en rationell hälsovård inte endast omfattar kroppens vård utan även vården av den osynliga delen av människan, d.v.s. anden och själen.

INRE PROBLEM

Det finns läkare i vår tid, som anser, att de flesta sjukliga företeelser hos människan har sin grundorsak i inre problem, svårigheter och konflikter i det andliga och själsliga livet.

Sålunda framhåller den kände schweiziske läkaren och författaren **Paul Tournier**, att dessa inre konflikter och problem, som även verkar nedbrytande på den fysiska hälsan, i främsta rummet är att finna på det religiösa planet och att en lösning av dessa problem ofta leder till ett fysiskt tillfrisknande och god hälsa. I sin bok »Sjukdom och livsproblem» (Médecine de la personne) har dr Tournier beskrivit många dylika fall.

De kända amerikanska psykiatrerna **Bond** och **Menninger** går så långt, att de anser att endast 0,7 % av människorna bland kulturfolket är helt friska och sunda till ande, själ och kropp. Resten — alltså 99,3 % av dessa människor — är mer eller mindre sjuka till kropp, själ och sinne, beroende just på dessa inre problem, spänningstillstånd och sjukliga komplex.

Det är emellertid inte min avsikt att här närmare behandla dessa »inre» hälsosfaktorer, som ligger på det andliga och själsliga planet, utan i stället skall jag övergå till några av de »yttre» hälsosfaktorer, som direkt har att göra med vår fysiska hälsa. Av dessa s. k. »yttre» hälsosfaktorer kunde nämnas: **daglig motion ute i friska luften, tillräcklig sömn, vila och rekreation, lämplig avslappning, en ändamålsenlig klädsel** o.s.v. Men emedan våra organ och vävnader uppbyggs av den mat och dryck vi intar, är kanske dock vår föda den viktigaste av de »yttre» hälsosfaktorer. I det följande skall vi alltså betrakta några allmänna principer beträffande hälsoenliga levnadsvanor, särskilt med tanke på vår kost.

ÅT MATTLIGT!

Omfattande statistik från många olika länder utvisar entydigt, att ju mera män-

niskans kroppsvikt överstiger den normala vikten, desto tidigare inträder döden. Sålunda ökar övervikt i hög grad dödligheten i olika sjukdomar, såsom diabetes, åderförfälskning, högt blodtryck, cancer o.s.v. Därför bör vi betrakta övervikt (fetma) såsom en av våra värsta hälsosfiender.

Enär det visat sig, att övervikt i regel beror på att kroppen genom den förtärda födan tillförs flera kalorier än den förmår förbruka, är det klart, att det enda effektiva sättet att bekämpa fetma består i att kontrollera mängden av den föda vi spisar, så att vår kroppsvikt inte kommer att överstiga den normala vikten. Vi bör med andra ord äta måttligt och särskilt undvika för mycket feta och söta maträtter samt vitt bröd. En god princip är att sluta äta när maten smakar som bäst.

Dr **Clive McCay** vid Cornell-universitetet i USA har blivit världsberömd på grund av sina undersökningar beträffande inverkan av födans kvalitet och kvantitet på livslängden och åldrandet. Hans omfattande djurförsök har bl. a. visat, att de försöksdjur, vilka under hela sitt liv erhållit en kaloriknapp men fullvärdig kost, motsvarande ungefär 2/3 av den normala näringsmängden, levde ungefär dubbelt så länge som de försöksdjur, som alltid fått äta sig mätta.

Han fann vidare, att dessa försöksdjur, även om de växte långsammare och inte uppnådde samma kroppsstorlek som de, vilka hade fri tillgång till föda, likväl hade mycket bättre hälsa utan ålderskrämpor och andra sjukdomar än de sistnämnda. De verkade yngre, livligare, företagsammare och rörligare med vacker, glänsande päls än de försöksdjur, som fått äta fritt, även efter uppnådd hög ålder.

Tillämpade på människan visar dessa undersökningar, att man för att leva länge och med god hälsa och för att uppnå större prestationsförmåga och aktivitet, aldrig borde äta sig mätt utan leva på en kaloriknapp kost hela livet igenom, d.v.s. en kost som innehåller endast de nödvändigaste mängderna kolhydrater, fetter och äggviteämnen, men som i fråga om vitaminer, mineralämnen och andra vitalämnen är fullvärdig. Vi bör således äta en kalorifattig kost bestående av mycket frukt, grönsaker, rotfrukter och andra naturprodukter — även i okokt form. Då skulle vår hälsa vara mycket bättre, vår arbetsprestation skulle vara betydligt effektivare och vår livstid mycket längre — kanske skulle vi leva ända upp till 150 år!

BOKRECENSIONER

VAR GOD MOT DJUREN!

Han satt i Dachaus koncentrationsläger. »...i dess djupaste avgrunder av människoskapat helvete, där vardagen bestod av hungersnöd, massmord, tortyr och tyfus» (cit. från Fr. Jürgensons förord) där skrev Edgar Kupfer-Koberwitz boken »Die Tierbrüder» om vårt förhållande till djuren. (Måste vi döda för att leva?, Reformförlaget, 10:— + moms.)

Kapitelrubrikerna är »Den mest fullkomliga födan», »När humrarna 'sjunger'», »De blodiga händerna» och »Att älska allt». Boken är en etisk motivering för vegetarisk föda och för godhet mot djuren över huvud taget.

Det är en skakande läsning. Människan framställs som hon är i sin etiska efterblivenhet: en moralisk dvärg. Kupfer-Koberwitz har med koncentrationslägrets fasor som upplevelsebakgrund förmågan att känna sig in i djurens liv. Han identifierar sig med masken på kroken, hästen som står i en trång spilta och som drar sin herres tunga lass, kon som förs till slaktaren o.s.v. De lidanden som människor tillfogar djuren, syns honom ohylliga, därför att han känner djurens smärta i sitt eget psyke.

Vår grymhet mot djuren är en bumerang, säger författaren. Våldsmoraliteten, som leder till krig, grymhet, orättvisor, har sin psykologiska grund i vår behandling av djuren. Och naturen slår tillbaka mot människan, som dödar och äter djuren, i det att den ger henne de sjukdomar som följer med köttkosten.

I denna medkänslans bok finns också en bitande ironi, så som t. ex. i avsnittet om humrarna, som »sjunger», säger man, när de kokas levande. (De ger ifrån sig ljud av smärta.)

Edgar Kupfer-Koberwitz visar oss att vi lever i en mörk tid — om vi inte visste det förut. Ofta hör vi uttryck som »i vår upplysta tid», »vi skriver i alla fall 1970» o. dyl., då den talande tror att vi är långt hunna i fråga om insikter. Det verkliga förhållandet är tyvärr att varje riktigt human och upplyst individ måste bli verkligt skräckslagen inför mötet med vår tid och dess människa.

Läs boken, som kan köpas från Sökarens postorderbokhandel, och gå sedan med i Hälsofrämjandet (Kiholm, Södertälje) eller Svenska Vegetariska Föreningen (Rådmansgatan 88, Stockholm)!

PROFETER OCH DERAS FOLK

Förre chefen för flygvapnet, general Axel Ljungdahl, 72, har i år blivit fil. dr. på en avhandling »Profetorörelser, deras orsaker, innebörd och förutsättningar».

(Almqvist & Wiksell, Stockholm; 40:—.) Det är fråga om jämförande studium av 54 rörelser.

Profetorörelsernas orsaker får enligt Ljungdahl sökas i otillfredsställande levnadsförhållanden hos de berörda människorna och bristande anpassning till dessa samt även i religiösa förhållanden, t. ex. iver att rena eller reformera läran eller utbreda den. De som ansluter sig till en profet, är ofta besvikna, otrygga, önskar sig »bättre förhållanden». Och profeten lovar (ofta snar) lycka för efterföljarna.

Några avsnitt i boken handlar om »tefatstroende», nämligen borupsgruppen i Danmark och kretsen kring mrs Dorothy Martin och dr Laughead i Amerika.

Något anmärkningsvärt skarp- eller djupsinne tynger inte denna avhandling, som är att betrakta som ett slags översiktarbete, byggt på litteraturstudier. Resonemangen är ofta inte övertygande; de innehåller många förmodanden, som knappast är mer än ett löst privattyckande, och många otillåtna generaliseringar, som visar brist på verklig insikt i företeelserna. De kortfattade beskrivningarna av profeterna och deras folk kan vara intressanta att läsa (och ofta lätt beklämmande: som exempel på mänsklig dårskap) men i många väsentliga stycken är de ofullständiga (jag tänker här på »tefats»-avsnitten, där tingen är mig mer bekanta än i övrigt) diffusa och ger ingen riktig bild av **uppenbarelsens art**. Hos mrs Martin var det t. ex. fråga om **automatisk skrift**, och man kan inte diskutera fallet utan att ha riktigt klart för sig hur det fenomenet yttrar sig.

Några fåniga synpunkter träffar man på, t. ex. »Det visar sig, att människor, som av olika skäl blivit missanpassade i samhället, bli 'religiöst sökande', vilka pröva sig fram mellan olika religioner och sekter, spiritistiskt och Tefats-betonade rörelser o.s.v. Man söker en kontakt med makter, som stå ovanför människan och ovanför det mänskliga samhället...» Generalen sätter konsekvent citationstecken kring »religiöst sökande».

Något som hör till den psykologiska bilden av profetorörelsernas folk, men som Ljungdahl inte observerar, är uppfattningen att **vara utvald**, att bland miljar-der människor vara den ende eller en bland de få som valts ut av gudomen (och kanske skall räddas vid en världskatastrof). Detta är väsentligt.

Följande är recensentens egna reflektioner om profetorörelser:

Grunden för en profetorörelse är ofta ett fenomen av utom normalt slag, t. ex. parapsykologiskt. Fenomenet imponerar på människor som saknar vana vid kritiskt

betraktande av sådana här eller liknande företeelser och inte har tillräcklig kännedom om litteraturen om dem. De förmår inte analysera och bedöma den ovanliga situationen, utan fascinerade och imponerade av fenomenet, t. ex. transtal och automatisk skrift, tror de att endast en »övernaturlig» eller »gudomlig» förklaring är tänkbar. (För detta fordras naturligtvis en orientering mot det »övernaturliga».)

Hos många av profetorörelsernas folk är det väl också så att där finns en i personligheten liggande längtan efter någonting högre, ett äkta sökande efter sanningen »bortom bergen». Hos sådana sökare kan en profets förkunnelse ge ett starkt gensvar. — Jag tror att orsaken till en profetorörelses uppkomst många gånger ligger mer i individernas personlighet än i levnadsförhållandena. — Man får slutligen komma ihåg att varje människas liv egentligen är otillfredsställande. Den personliga begränsningen, åldrandet, kanske sjukdomar och den förestående döden är brister i våra villkor, som vi alla kan uppleva som obehagliga, plågsamma.

Avhandlingen fick betyget Ba, och det är en bedömning som denne anmälare av boken kan ansluta sig till.

Recensent: SM

EKONOMISKA MEDARBETARE

Barbro Olsson, Solna, 2:50; Erich Holm, Västerås, 2:50; T. Lundmark, Gävle, 2:50; Frederik Weibel, Köpenhamn, 2:50; Bertil Andersson, Göteborg, 2:50; Willy Schmidt, Malmö, 2:50; Gunnel och Claes Anderberg, Malmö, 50:00; Eric Hanson, Stockholm, 2:50; Dana-Institutet, Stockholm, gm Sven A. Molin, 66:50.

Summa kronor 134:00.

Hjärtligt tack! Red.

Vill Ni ha information om **elixiret**, den 250-åriga "Haarlemer healing oil", skriv till

Harald Schubert,
S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

MWO-healinginstrumentet och kroppsenergiinstraren omtalad i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: **S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.**

Ref. och behandling:

Salong WALLENSTJERNA, Artillerig. 83, tel. 61 30 26.

KONFORMITETSBEGÄRET

Det finns hos människan ett begär som kan vara starkare än allting annat: det är **konformitetsbegäret**, d.v.s. viljan att vara som andra. Detta begär kan t.o.m. vara starkare än självbevarelsedriften.

I människans psyke finns en stark tendens till anpassning, till att smälta samman med miljön. — Detta är den yttersta orsaken till **tobaksrökningen**. Något biologiskt behov av tobak har inte människan. Men i en grupp, där rökning förekommer, kan den unga, kontaktsökande personen ofta inte handla annorlunda än att anpassa sitt uppträdande till gruppens — och så grundläggs i ungdomen ett skadligt beteende, som blir oerhört svårt att bryta.

Även **spritvanor** kan ha uppkommit på samma sätt. Den unge har upplevt det som nödvändigt att "dricka" för att inte bryta av mot ett accepterat beteende och riskera att bli betraktad som avvikande och utstötas ur gruppen. Eller det har på grund av psykets anpassningstendenser varit en naturlig reaktion att godta vännernas uppträdande som riktigt.

När det är fråga om något så exklusivt som **vegetarisk livsföring** är de psykologiska hindren givetvis ännu större. Och de finns redan på begynnelsestadiet, när man bara reflekterar över vegetarismens idé. Individens har inte kraft eller självförtroende nog att bryta av — varken i tanke eller handling — mot den grupp, den helhet, som samhället utgör. Tämigen spontant tycker man att vegetarianer är litet besynnerliga; de är i ett väsentligt avseende annorlunda, och individen har svårt att acceptera det annorlunda som riktigt på grund av den starka suggestiva kraften i mängdens beteende.

De flesta människor är starkt präglade av sin miljö. Deras uppfattningar och beteende inplanteras i dem av omgivningen. De övertar passivt andras värderingar och sätt att vara i en naturlig anpassningsprocess.

För att kunna gå sin egen väg, bli en människa som får sin styrka inifrån sig själv, som förverkligar sig själv efter sin egen art utan ständig påverkan av ett eljest enhetligt samhälles godtagna normer, för att alltså kunna tänka och handla självständigt fordras en psykisk kraft och medvetenhet som gör att individen står emot miljöns tryck.

Att utbilda en sund självständighet kan vara mycket svårt, ty miljöns värderingar smyger sig på en med utomordentlig styrka. Lömskt faller de en bildligt talat i ryggen genom massmedia, skolor, släkt, vänner, butiker. Utan att man har fattat vad som skett, sitter man alltmer fast i de allmänt godtagna föreställningarnas rävsax. Med åren stelnar psyket alltmer. Frigörelsen måste ske medan man är någorlunda ung i sinnet.

Det är lönande att avstå från tobak och alkohol — och även kött, snask, kaffe, kakor. Den kontaktsökande människan som finner det svårt att vara avvikande, kan nog klara situationerna med litet påhittighet. Men många gånger är risken att bli utstött på grund av vissa avvikelser i livsföringen säkert överdriven.

Det är av betydelse för envar av oss att vi inte låter oss tanklöst drivas med i den allmänna malströmmen utan räddar oss upp på självbesinningens och det personliga ställningstagandets öar.

Sven Magnusson

STORFAMILJEN (Forts.)

isolerad vrå än tillsammans med tio-talet andra individualister. Många storfamiljer av det slaget, även kristna sådana, har spruckit på personliga motsättningar. Hans Nestius har i pressen redogjort för den storfamilj där han är medlem. Den ger för- och nackdelar. Det blir lätt oenighet, bullernivån är hög. En snyltande person gör sig naturligtvis snart omöjlig i ett sådant sammanhang. Han säger rent ut att den familjeformen förutsätter medlemmar med någorlunda liknande inställning till samhälls- och samlevnadsfrågor. Att den samlevnadsformen emellertid kan skänka gemenskap och många andra goda fördelar är höjt över varje tvivel.

Inom Ny Gemenskap har man

gjort liknande försök, grundade på kristna värderingar och med utgångspunkt från Apg. 2: 42. De första kristna hade allt gemensamt, bidrog efter förmåga och mottog efter behov, för att anknyta till ett marxistiskt tänkande av senare datum. Den första storfamiljen bildades i Handen och en senare i Lidingö i en villa på 20 rum, där 12 personer utgör familjemedlemmarna. Här finns det tre kärnfamiljer samt några enstaka personer. Man har här siktat särskilt till socialt handikappade. Det är viktigt, säger Hans Erik Lindström, ledande i rörelsen, att man har en kärna man kan lita på, en socialt tillförlitlig person eller familj — gärna familjer. Rent praktiskt och ekonomiskt är det förmånligen att bilda sådana här storfamiljer, men den stora vinsten ligger på

ett annat plan. Nackdelarna ligger på det personliga planet. I *familjerådet* diskuterar man emellertid öppet sina egna och andras eventuella brister, och på så sätt slipar man varandra till bättre anpassning. Det är ingen tvekan om att udda personer kommit på fötter genom storfamiljen.

Den som kan lösa svenskarnas ensamhetsproblem, bör ha alla chanser att få en stor folkrörelse bakom sig. Ett sätt utgör just storfamiljen. Många känner sig rotlösa efter avflyttning från hemvanda förhållanden till en storstad med ensamhet och isolering. Dubiösa geschäft spekulerar vilt i folks ensamhet och kontaktbehov. Här finns ett verkligt tillfälle för kristna och idéella att göra en insats till fromma för nästan.